

De Wanowan

Lankelaar 19, 5737ES Lieshout

Uitgave nr 80

24^e jaargang

15 oktober 2015

Beste Airborne vrienden,

We hebben weer Remember September gevierd. Fantastisch dat elk jaar opnieuw velen van U aanwezig zijn tijdens de kransleggingen. Net als de laatste

voorgaande jaren kwamen we bijeen op het Kerkplein te Sint-Oedenrode.

Op het kerkhof stopten we bij de graven van de Britse gevallen.

Na deze herdenking kwamen we aan bij het *Monument to the Dutch*. In 1994 werd dit prachtige geschenk van de veteranen van de 101 onthuld.

Het initiatief kwam van John Seney. Veteraan, later policeofficer in Reno,

Nevada. Onze vereniging had een lunch geregeld voor de gasten die ons in 1989, 45 jaar na de bevrijding, kwamen bezoeken. Daar, bij de Beurs, vroeg John Seney het woord. Hij meende dat het passend zou zijn als de Amerikanen een teken van dankbaarheid in de vorm van een monument aan de bevolking van de Corridor en de Betuwe zou aanbieden. De parachutisten hadden direct na de landing en de dagen daarna zoveel hulp ontvangen van de bevolking. Tijdens de lunch vroeg hij om financiële bijdrage van de veteranen. Dat was de start. Binnen de kortste keren had men voldoende fondsen bijeen om hun plan ten uitvoer te brengen. Er werd een commissie benoemd.

Architect André van Bergeijk ontwierp een monument. Met veel fantasie kwam Trudie Broos met een voorstel om een fries te maken. Deze zou uit brons worden vervaardigd. Zij ging in een serie beelden uitdrukken hoe de eerste dagen na de landing verliepen en waarin de hulp van de burgers duidelijk werd uitgebeeld.

Bij de vijftigjarige herdenking van de bevrijding zou het monument klaar moeten zijn om te worden aangeboden. 21 oktober 1994 was het dan zover.

Luitenant-Generaal b.d. Harry W. O. Kinnard, officieel vertegenwoordiger van de President van de Verenigde Staten van Amerika en bataljonscommandant van

de 101^e Airborne Divisie bij de bevrijding in 1944 onthulde samen met de Commissaris van de Koningin in Noord-Brabant het monument, dat was aangeboden door Denis Parsons, President of the 101st Airborne Division Association.

Er waren meer dan 300 Amerikanen getuige van deze presentatie en overdracht. Waarlijk een indrukwekkend

moment. We zijn heel blij met dit Amerikaanse geschenk, en de gemeente Sint-Oedenrode onderhoudt het fantastisch. Al meer dan 20 jaar siert het aan de oever van de Dommel het landschap van Sint-Oedenrode, en elk jaar opnieuw stonden we daar....en legden onze bloemen.

Son, Best, Eindhoven, Eerde, Veghel en Dinther- Heeswijk: we stonden er opnieuw bij stil dat we de vrijheid kregen door inzet van de parachutisten van de 101. Met ruim veertig leden hadden we ons Memorial Dinner. Ontspannen en heel erg vriendschappelijk. De tijd dat we een aantal Amerikanen als gast hadden is voorbij. Alleen Helen en Ray Nagell waren er. Dat klinkt anders dan 20 jaar geleden; toen dineerden we met meer dan 300 personen.....

Of ik de groeten wilde doen aan de familie Van der Vrande.....

We waren als vereniging sinds 1972 steeds vertegenwoordigd op de National Reunion van de 101^e Airborne division Association. Op een van die momenten werd ik aangeklampt door een opvallende man. Hij droeg een zwarte hoed. Dat was apart, immers de veteranen hadden allemaal ofwel baretten of airborne caps op. Vriendelijke man. Het was Bernard Sterno. Je zag hem steeds samen met zijn vrouw. Toen ik verteld had dat ik dicht bij de dropzone woonde en dat ik me de dropping goed kon herinneren moest ik zeker de groeten doen bij de familie van der Vrande. Toen Theo van der Vrande in het begin van het jaar overleed werd het verhaal weer actueel. Theo en Riek zijn lange tijd lid van onze vereniging en gaven duidelijk te kennen dat ze blij waren met de activiteiten van ons. De laatste tijd zagen we hen niet meer op de vergaderingen. Theo was een bekende man in Beek en Donk maar door zijn jarenlange ziekte zijn we hem uit het oog verloren. Heel jammer.

Hoe was dan dat contact met Sterno en van der Vrande. Wel, Bernard Sterno nam deel aan de invasie in Normandië. 101er, 502. Hij werd gewond terug gebracht naar Engeland. Toen hij 17 september 1944 hoorde dat de 101 gesprongen was in Nederland was hij, volgens zijn zeggen, niet meer te houden. Hij had dat gemist. Haast ongelooflijk, maar hij ziet kans om met een foeragetoestel dat materiaal naar de dropzone moest vliegen mee te gaan. Hij had geen camouflage parachute, maar kreeg de witte nood parachute van een van de bemanningsleden. Hij landt op 20 september in een wei in Sonfeld, vlak bij Mariahout. Te ver van Sint-Oedenrode en Son om zijn maten te vinden. Twee jongens van een jaar of 12-13 zijn de eersten die hij ontmoet. Het was Jan van Boxmeer en zijn zus Annie, die hij voor een jongen had aangezien. Al gauw komt dan de boswachter die Bernard achter op de fiets mee neemt naar veiliger oorden. Die boswachter was Theo van der Vrande's vader. Hij laat bij hem zijn Amerikaans adres achter. Als de vereniging in 1999 weer een grote groep parachutisten uitnodigt op Remember September is Bernard en Sylvia van de partij. Zij logeren bij de familie van der Vrande. Dikke vriendschap. Tegenbezoek komt natuurlijk. Op naar Amerika.

Theo verloor langzamerhand grip op de maatschappij en werd opgenomen in een verzorgingstehuis waar hij 12 Maart op 85 jarige leeftijd overleed. Hij behoorde tot die groep Airborne vrienden die de bevrijding echt van heel dichtbij heeft meegemaakt. Dat is toch een zegen....

We wensen Riek en de kinderen van harte veel sterkte.

Ronde van Nederland

We bouwden een traditie op, we noemden het: **Ronde In en om Nederland.**

In 1967 gingen we voor het eerst naar Amerika. Dat was een reis van drie weken. We bezochten vele plaatsen en waren de gast van onze bevrijders. In 1971 gingen we weer. Het werd een traditie: de jaren eindigend op 4 en 9 kwamen de Amerikanen hier: die op 1 en 6 gingen wij naar hen toe.

Voor veel van onze leden was zo'n lange reis niet mogelijk. En binnen het bestuur werd naar een oplossing gezocht. Het samen reizen verstevigde de vriendschap onderling. Toen ontstond: *Ronde in en om Nederland.* De eerste jaren in Nederland, daarna een beetje naar de burens..... Drie of vier dagen, dat was een gezellige tour.

In elke reis zat een serieus bezoek. Iets dat met WW1 of WW2 te maken had. De allereerste Ronde begon in **Den Haag** waar we werden ontvangen en welkom geheten door **de Amerikaanse Ambassadeur.** We bezochten **Westerbork** en waren zeer onder de indruk. **Remagen** was een ander reisdoel. Daar was immers de doorbraak naar de eindoverwinning. Aan de Belgische kust hadden we een rondleiding in de **Atlantikwall.** We zagen ook de **Vlaamse oorlogsvelden** en de kerkhoven. Het Oorlogs- en verzetsmuseum **Overloon** was een bezoekpunt. De **Möhnesee-dam** die in de oorlog werd gebombardeerd door een heel speciale commandogroep waardoor het Roergebied deelswijze onder water kwam te staan. We stonden in Arnhem in de panoramaruimte van de **Eusebiustoren** van waar we het gebied van de slag om Arnhem konden zien.

Via Jena en Dresden naar het hart van de leeuw: **Berlijn.** Daar waren we enkele dagen en we konden ons moeilijk meer voorstellen hoe dat er uitgezien heeft na 100 opeenvolgende nachtelijke bombardementen om de vijand te ontmoedigen. Berlijn is weer een stad als vroeger..... Toen wij er waren was **de muur** al gevallen. Nog wat verder: we gaan naar **Praag.** Prachtige stad... veel te zien. Overall hebben we steeds gezorgd dat we stadsgidsen hadden. We zagen **Theresienstadt.** Het kerkhof vertelde iets over wat er allemaal geleden moet zijn. We zijn in **Bastogne** goede bekenden. We reden voor een bezoek naar het **Bois de la Paix,** een bos dat bij de 50 jarige herdenking van de bevrijding werd aangelegd en waar bij elke boom een koperen plaatje staat met de naam van een 101 parachutist. De **Elzas** was ook interessant om te bezoeken. Een land van wijn en kaas. In **Echternach** gingen we de grens over en waren in de ondergrondse bunkers van **de Westwall.** Eindeloos groot. Nou we Berlijn gezien hebben wilden we ook wel naar **Engeland.** In **Londen** waren we in de ondergrondse WAR-ROOMS waar Churchill vanuit zijn woning bekend als **Downingstreet 10** rechtstreeks kon komen. Veel dames onder ons vonden het toch interessanter om naar **Harrods** te gaan. Ieder zijn keuze natuurlijk. We waren door de tunnel naar Engeland gegaan. Het concentratiekamp **Bergen Belsen** bracht opnieuw een ingehouden sfeer. We zagen de grafsteen van **Anne Frank.** Wat gaat er dan veel door je heen... en massagraven waar een plaatsje bij stond: hier liggen 5000 mensen begraven..... en zo waren er veel. **Hamburg,**

Leipzig, Magdenburg, Bremen...we kennen Duitse steden nu. In **Amsterdam** zagen we de tentoonstelling van het Verzetsmuseum. We zagen de graven van de **Russen die in Texel** in opstand waren gekomen en het leven lieten in de strijd tegen de Duitsers. Zij waren noodgedwongen als krijgsgevangenen onder gebracht in het **Ostlegion** als het **Georgische Bataljon** en moesten voor de Duitsers vechten. Als we in **Leeuwarden** zijn en een fijn diner voorgeschoteld krijgen komt een moeilijk bericht. We stoppen ermee.

We hebben twaalf Rondes gemaakt. Tussen door gingen we ook nog naar **Normandië**. Joop van Ginderen en Tiny, en Jet en Lies van Berkel waren de leden die twaalf keer mee geweest waren. Zij hadden al het bovenstaande gezien en meegemaakt en werden hiervoor onderscheiden. Extra dank en onderscheiding was er ook voor Ivonne en Marita die in de bus steeds de catering verzorgden.

...en toen kwam de vraag of het toch niet door kon gaan als iemand anders het zou organiseren. Maar het aantal deelnemers werd steeds kleiner, het organiseren ingewikkelder.

Neen we stoppen echt....immers Thieu de reisleader overwintert met Ria in Spanje. Hij nodigt iedereen die wil komen van harte uit.

Dan komt er een inofficiële 13^e Ronde, gevolgd door een 14^e: en nu staat er voor de derde keer een groepje Airborne vrienden klaar om in Januari een week naar Nerja te komen. Ze zijn van harte welkom. Joop heeft zo'n beetje de leiding in handen en dient zeker als vraagbaak. We zien ze graag weer komen. Een week er even uit....de zon tegemoet..... gezelligheid... vriendschap....

We kregen een prachtige onderscheiding toen we samen waren in Restaurant de Zwaan in Son.

Col. Buzzerio schonk ons een mooie tegel van het “Department of the Army of the United States of America”, met de inscriptie :

*Presented to the Airborne friends
for their support and dedication.*

*From the US Army Attaché
Colonel Leo Buzzerio: 2012-2016*

Bemoedigend dat de Amerikaanse Ambassade steeds gehoor geeft als we hen uitnodigen om deel te nemen aan onze herdenkingen samen met de gemeente besturen.

Herdenking 101e Airborne Divisie 9 oktober 2015 te Heteren

De Stichting “Never Forget Them” heette alle aanwezigen, in het bijzonder luitenant kolonel King van de Amerikaanse Ambassade, van harte welkom bij de 71 herdenking ter nagedachtenis aan de Amerikaanse 101^e Airborne Divisie, die van 3 oktober tot 27 november 1944 voor onze vrijheid in de Betuwe gevochten hebben. De soldaten hebben daar de meest verschrikkelijke dingen meegemaakt en meer dan 300 militairen sneuvelden tijdens die gevechten.

De Stichting “Never Forget Them” organiseert niet alleen herdenkingen, maar vindt het belangrijk dat de geschiedenis doorgegeven wordt aan de volgende generaties, zodat ook de kinderen leren dat vrijheid heel kostbaar is en niet vanzelfsprekend.

De organisatie van deze dag was feilloos wegen waren afgezet... stoelen voor ouderen ... goede geluidswaergave en voldoende ruimte voor wel 100 scholieren.

Onder de sprekers waren de heer Ros, wethouder van de gemeente Over-Betuwe en luitenant kolonel King. Ontroerend was dat sommige gedichten, die de kinderen voorlazen, in bijna perfect Engels werden uitgesproken.

Na de taptoe, een minuut stilte, het hijsen van de Amerikaanse en Nederlandse vlaggen werden bloemen en kransen gelegd. Ook door Thieu van Luyt, samen met een paar kinderen, namens onze vereniging. De plechtigheid werd besloten met het loslaten van tientallen witte duiven. Indrukwekkend!!

Na afloop was er voor iedereen een drankje in de boogtent, waar ook een lijst van de gesneuvelde soldaten hing en een aantal foto's uit 1944.

Jacob Brussee

Mart Cuijpers overleden;

Op 2 oktober is Mart Cuijpers overleden. Hij mocht 90 jaar worden. In zijn leven heeft hij een heleboel meegemaakt. De eerste jaren waren gewoon, zoals bijna iedereen. Na de lagere school ging Mart naar de, *als zeer goed bekend staande*, technische school in Roermond.

Zoals zoveel jonge mannen zou Mart in 1942 te werk gesteld worden, in Duitsland, de zogenaamde Arbeitseinsatz, maar hij werd leerling-machinist bij de Spoorwegen. Een spannende tijd, want de geallieerden begonnen met hun *Spitfires* treinen te beschieten, waarbij ze het vooral op de locomotief gemunt hadden. Immers als die kapot was stond de hele zaak stil.

In september 1944 was de spoorwegstaking en moest hij onderduiken.

Doordat hij de oorlog zeer bewust heeft meegemaakt heeft hij ook voor onze bevrijders en vooral de 101^e Airborne Divisie ontzettend veel bewondering.

Zoveel mogelijk heeft hij deelgenomen aan de activiteiten.

Bij zijn uitvaart op 9 oktober waren verschillende Airborne vrienden aanwezig.

Wij wensen Irene en familie veel sterkte toe.

Noteer alvast in uw agenda:

Woensdag 6 januari 2016...Nieuwjaarsbijeenkomst bij restaurant de Zwaan in Son. U krijgt te zijner tijd de uitnodiging toegestuurd.